

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Club de Variedades Vegetales Protegidas

Strona pozwana: Club de Variedades Vegetales Protegidas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, gdy rolnik nabył sadzonki odmiany roślin w szkółce (przedsiębiorstwie osoby trzeciej) i zasadził je zanim przyznanie [wspólnotowego prawa do ochrony] odmiany wywołało skutki, objęcie jego późniejszej działalności polegającej na sukcesywnym zbieraniu plonów z tych drzew ius prohibendi określonym w art. 13 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 ⁽¹⁾ wymaga spełnienia warunków zawartych w ust. 3 tego artykułu, ponieważ chodzi o materiał ze zbioru? Czy też działalność polegająca na zbieraniu plonów powinna być rozumiana jako wytwarzanie lub rozmnażanie odmiany, które prowadzą do powstania „materiału ze zbioru”, i której zakazanie przez posiadacza odmiany roślin nie wymaga spełnienia warunków z ustępu 3?
- 2) Czy zgodna z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 jest wykładnia, zgodnie z którą system ochrony kaskadowej dotyczy któregośkolwiek z zachowań wymienionych w ust. 2, które odnoszą się do „materiału ze zbioru”, włącznie z samą czynnością zbioru, czy tylko czynności późniejszych wobec wytworzenia tego materiału ze zbioru, jak przechowywanie lub wprowadzanie do obrotu?
- 3) Czy w przypadku rozszerzenia ochrony kaskadowej na „materiał ze zbioru”, przewidzianego w art. 13 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94, do spełnienia pierwszego warunku konieczne jest, by nabycie sadzonek nastąpiło po uzyskaniu przez posiadacza wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin czy też [Or. 10] wystarczające byłoby posiadanie przez niego ochrony tymczasowej, skoro nabycie miało miejsce w okresie pomiędzy publikacją wniosku [o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony] a momentem, od którego przyznanie [wspólnotowego prawa do ochrony] odmiany roślin wywołało skutki?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (DZ.U. 1994, L 227, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Madrid (Hiszpania) w dniu 7 marca 2018 r. – Almudena Baldonado Martín/
Ayuntamiento de Madrid**

(Sprawa C-177/18)

(2018/C 211/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Almudena Baldonado Martín

Strona pozwana: Ayuntamiento de Madrid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy właściwa jest interpretacja klauzuli 4 Porozumienia ramowego, zgodnie z którą sytuacja taka jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, w której członek personelu tymczasowego wykonuje tę samą pracę co urzędnik (urzędnik, któremu nie przysługuje prawo do odprawy, ponieważ sytuacja uzasadniająca odprawę nie istnieje w dotyczącym go systemie prawnym), nie jest równoważna z sytuacją opisaną we wspomnianej klauzuli?

- 2) Zważywszy, że prawo do równego traktowania i zakaz dyskryminacji stanowią ogólne zasady Unii Europejskiej zawarte w dyrektywie (w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) i w art. 23 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz że są one uznawane za podstawowe prawa socjalne w rozumieniu art. 151 i 153 TFUE, czy jest zgodna z Porozumieniem ramowym stanowiącym załącznik do dyrektywy 99/70/WE⁽¹⁾ interpretacja przyjęta w ramach realizacji celów tej dyrektywy, zgodnie z którą prawo do odprawy dla członka personelu tymczasowego można uzyskać albo poprzez zrównanie z pracownikiem zatrudnionym na czas określony, gdyż jego status (urzędniczy lub pracowniczy) zależy tylko od pracodawcy publicznego, albo poprzez bezpośrednie, wertrykalne zastosowanie pierwotnego prawa europejskiego?
- 3) Biorąc pod uwagę, w stosownym przypadku, istnienie nadużycia wynikającego z zatrudnienia na czas określony, mającego na celu zaspokojenie stałych potrzeb bez obiektywnego powodu, które to zatrudnienie jest niezwiązane z pilną i konieczną potrzebą stanowiącą jego uzasadnienie, i zważywszy, że w prawie krajowym nie ma jakichkolwiek sankcji lub skutecznych ograniczeń, czy byłaby zgodna z celami realizowanymi przez dyrektywę 99/70/WE, jako środek zapobiegający nadużyciom i eliminujący skutki naruszenia prawa Unii, w przypadku gdy pracodawca nie zatrudnia pracownika na czas nieokreślony, odprawa porównywalna z odprawą z tytułu bezprawnego rozwiązania stosunku pracy, rozumiana jako odpowiednia, proporcjonalna, skuteczna i odstraszająca sankcja?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 9 marca 2018 r. – José Cánovas Pardo S.L. / Club de Variedades Vegetales Protegidas

(Sprawa C-186/18)

(2018/C 211/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: José Cánovas Pardo S.L.

Strona pozwana: Club de Variedades Vegetales Protegidas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia, zgodnie z którą zawsze z upływem terminu trzech lat od momentu, gdy – po przyznaniu mu wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin – posiadacz dowiedział się o naruszeniu i poznał tożsamość jego sprawcy, roszczenia przewidziane w art. 94 i 95 rozporządzenia ulegają przedawnieniu, mimo że naruszenia trwały aż do momentu wystąpienia z roszczeniem, jest niezgodna z art. 96 rozporządzenia (WE) nr 2100/94⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy można uznać, że zgodnie z art. 96 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 przedawnienie ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do konkretnych naruszeń dokonanych poza trzyletnim terminem [okresem bezpośrednio poprzedzającym wystąpienie z roszczeniem], ale nie do tych, które miały miejsce w ciągu ostatnich trzech lat?